

Austrijska Srbija ili kako su svi Srbi bili podređeni HPC

U studenom 2017. predsjednik hrvatske vlade Andrej Plenković na sastanku EPP o vjerskim slobodama u Zagrebu govorio kako je SPC u Hrvatskoj već stotinama godina, ponajviše u Dalmaciji.

Po tom krivotvorenom natpisu na kamenoj ploči iznad ulaza u Manastir Krka temelji se tvrdnja da je Srpska pravoslavna crkva u Hrvatskoj prisutna već 600 godina.

»† OBNOVI S BEDĚM I GOSTINICU
G(OSPODI)N PROTOPOP LAZO LAZARIĚVI(Ć)
B(OG) DA GA PROSTI PRI IGUMENU
MOJSĚU V LĚTO 1402.

Dokaz krivotvorenja je sam natpis pisan staroslavenskim slovima, dok je godina pisana arapskim brojkama, što nije moguće ni logično u tom povijesnom vremenu. Ta je 1402 godina uklesana na podlozi koja je različita od ostalog dijela ploče, dakle vidljivo je naknadno umetnuta.

Još je jedna činjenica što je cijeli natpis pisan staroslavenskim slovima, pa bi u tom povijesnom razdoblju umjesto 1402 trebalo pisati



što znači 6910 godina, brojena od postanka svijeta. Tako bi trebalo biti u slučaju da su ploča i natpis vjerodostojni u vremenu nastanka.

U stara vremena pravoslavne Crkve su bili nazivane po sjedištima crkvenih poglavara – Preslavska arhiepiskopija, Turnovska patrijarhija, Kijevska mitropolija ... Po prvi puta neka crkva dobija nacionalni predznak pred imenom kad je 1933. u već samostalnoj Grčkoj objavljeno stvaranje Grčke (Heladske) pravoslavne crkve. Sljede Bugarska egzarhija, Rumunjska pravoslavna crkva... Prvi se puta naziv Srpska pravoslavna crkva pojavljuje 1926. u Zakonu o Srpskoj pravoslavnoj crkvi koji donosi Kraljevina Jugoslavija (puno ime: Autokefalna ujedinjena SPC Kraljevine SHS) kad se je država pobrinula da svi pravoslavci postanu Srbi, što prije nisu bili. Prvi crkveni dokument koji sadrži samo naziv Srpska pravoslavna crkva je Ustav SPC iz 1947., nastao dakle u SFRJ, vrlo vjerojatno u dogovoru s komunistima.

U srednjem vijeku nije postojala priznata srpska crkva

Srpsko-jugoslavenska povijest navodi kako je SPC osnovao Rastko-Sava 1219., koja 1346. postaje srpska patrijarhija, a u Osmanskom carstvu obnovljena je kao srpska Peška

patrijarhija, kojoj su podređeni svi pravoslavci u Osmanskom carstvu (europski dio). Sve navedeno u i se i u hrvatskoj povijesti ali ne postoje dokumenti koji to dokazuju.

Ruski povjesničar akad. Pavlov pronašao je i objavio poslanicu četvorice istočnih patrijarha iz 1531. upućenu bugarskom Ohridskom arhiepiskopu Prohoru u kojoj oni objavljuju da nikad nije postojala priznata srpska crkva. Svi svjetski povjesničari znaju za taj dokument, njega je prije stotinjak godina Ilarion Ruvarac objavio u Glasniku SPC. Tekst tog dokumenta objavili smo i mi u našoj knjizi „Hrvatska pravoslavna crkva – bila je, jest i bit će“, Zagreb, 2017., str. 46.

činjenicu da u stvari srpska Ipekska arhiepiskopija nije bila nikad priznata dokazuje odluka („...“), iz rujna 1530. četvorice istočnih patrijarha – Aleksandrijski Joakim, Antiohijski Mihail, Jeruzalemski Josip i Carigradski Jeremija. Ovu odluku (čiji je potpisao je Carigradski patrijarh Jeremija i poslao ju Ohridskom arhiepiskopu Prohoru.

“...A budući da od stara vremena postoje i carski dekreti (hrisovuli) koji potvrđuju da cijela Ipekska dijaceza (zemlja) kao i suštinska Srbija pripadaju Ohridskoj arhiepiskopiji, prema sadržaju navedenih potvrda, Sinod odlučuje i proglašava (čiji je potpisao je Jeremija), da Ipek i cijela pokrajina (zemlja) Srbija da budu pod ruku (pod vlašću) svete Ohridske arhiepiskopije, kao što je od početka i do sada tako bilo. I tko od sada pokuša napraviti neku pomutnju zbog njih tko god on bio, da bude izopćen od Svemogućeg Boga i neće mu biti oprošteno niti u sadašnjem niti u budućem vijeku i njegova će sudbina biti skupa s izdajnikom Judom. Rujan 7039. (1531.)”

Pečka patrijarhija nije bila srpska crkva

O Pečkoj patrijarhiji nitko ne govori na temelju kojeg je crkvenog dokumenta ona dobila dozvolu od bugarske Ohridske arhiepiskopije kao Crkve-majke za odvajanje od nje. Sad se o Pečkoj patrijarhiji u RH prihvaćaju mišljenja da je to bila neka srpska crkva – nitko ne pokušava objasniti zašto osmanski dokumenti govore o njoj kao „Pečkoj patrijaršiji Ugarskih zemalja“. Hrvatska enciklopedija (1) govori kako je srpska Pečka patrijaršija obnovljena 1920. godine u Kraljevini SHS što nije istina. Pečka patrijaršija bankrotira 1766. i Carigradska patrijarhija podmiruju i njena dugovanja preuzima i njenu dijacezu. Pečka patrijarhija nikad nije obnovljena. U Kraljevini SHS 1920. stvorena je nova crkva Autokefalna ujedinjena srpska pravoslavna crkva u Kraljevini Srba, Hrvata i Slovenaca – niti Pečka patrijarhija, niti samo SPC.

Apsolutno nemoguće je bilo gdje u povijesnim knjigama ili enciklopedijama pisanim u „regiji“ pronaći potpuni naziv Crkve koji skraćeno nazivaju Pečkom patrijarhijom i koja je navodno srpska.

Godine 1741. po narudžbi Pečkog patrijarha Arsenija IV. u Beču je objavljena knjiga pod naslovom „Stematografija“ čiji je autor Bugar Hristofor Žefarovi (čiji je prezime Žefarovi) a njen jezik je crkveno-slavenski. Nije srpski jer tada srpski jezik još ne postoji. Žefarovi navodi kakva je službena titula Pečkog patrijarha Arsenija IV. – „**Arhiepiskop i patrijarh svih Srba, (dio) Bugara, Zapadnog Pomorja (dio Slavonije), Dalmacije, Bosne, obje strane Dunava i cijelog Ilirika**“. Dakle pored ostalih spominju se i Srbi ali ništa od SPC ili „Srpske“ Pečke patrijarhije.

Bez obzira na to da su u ono vrijeme dio Bugara (Turnovska arhiepiskopija) podređeni Carigradskoj patrijarhiji i (Ohridskoj) Arhiepiskopiji Prve Justinijane i cijele Bugarske ipak onaj dio koji ostaje podređen Pečkoj patrijarhiji ima znatnu većinu u usporedbi sa „**SVIH Srba**“, kojih je godine 1718. po procjeni austrijske vlade bilo svega 40 000!

Pečka patrijarhija nije bila nadređena svim pravoslavicima u Osmanskom carstvu

U isto to vrijeme u Srijemskim Karlovcima već 50 godina postoji autokefalna pravoslavna crkva Hrvatskog kraljevstva – Karlovačka arhiepiskopija. U slučaju da su Pečkome patrijarhu podređeni svi Srbi kao što to govori njegova titula, to je dokaz da u Hrvatskoj u to vrijeme Srba nema (jer onda ne bi bio patrijarh SVIH Srba) niti je Karlovačka arhiepiskopija srpska crkva, nego pravoslavna Crkva Hrvatskog kraljevstva, mjerodavna za njegove pravoslavne podanike – tada pravoslavne Hrvate! Nije mogla ta crkva biti srpska po nazivu države jer tada Srbija ne postoji. Nije mogla biti srpska niti po nazivu naroda jer tada u Hrvatskoj Srba nema – u Hrvatskoj su svi Hrvati!

Istodobno južno od Pečke patrijarhije postoji i bugarska Ohridska arhiepiskopija (autokefalna od 1018.), ista ona od koje je 1219. Rastko-Sava pokušao odvojiti dio.

Vrjedi napomenuti da je Pečka patrijarhija postojala samo na teritoriju Osmanskog carstva.

Srbija – hrvatski vazal

Za cijelo vrijeme svog postojanja (na neki način) od svega 172 g. u srednjem vijeku Srbija je skoro pa neprekidno hrvatski vazal. Napominjemo da vazal nije samostalni vladar nego mora ispunjavati ono što njemu po vazalnom ugovoru nalaže sizeren. Navodni osnivač Srbije Stefan II. Nemanja Prvovjenani dok je bizantski vazal postaje i vazal mađarsko-hrvatskom kralju Beli III. (IV.). Svi su sljedeći srpski poglavari bili hrvatski vazali kao i zadnji – Stefan Lazarević, koji dok je vazal Osmanskog carstva godine 1402. postaje i vazal mađarsko-hrvatskom kraljevstvu. Nije se previše proslavio i tzv. car Stefan IV. Uroš, koji ne samo da se nikad nije osudio napasti Mađarsko-hrvatsko kraljevstvo nego je izgubio svih pet ratova (1334-35, 1338-39, 1342, 1346, 1350.), koji su Hrvati protiv njega podigli pa čak u zadnja dva rata nije se osudio niti podignuti vojsku kako bi pokušao pružiti otpor.(2)

Kad je Srbija bila hrvatski vazal zapravo ništa u njoj nije bilo srpsko nego hrvatsko pa tako i neka pravoslavna crkva nije mogla biti srpska i nije bila. To što neki sad tvrde kako je u Hrvatskoj (tadašnji sizeren) postojalo nešto srpsko pa još više srpska Crkva ogromna je glupost.

Dolazak pravoslavnih Grka iz Peloponeza u Rijeku

Osmanlije su bile pretežno uspješne u Tursko-mletačkom ratu 1714-1718, poznatom i kao Drugi Morejski rat i oteli su Mlecima Moreju (tj. Peloponez), kao i preostala uporišta na Kritu, ali nisu uspjeli zauzeti Krf. (3) Nakon što Osmanlije preuzimaju Peloponez godine 1717., u Rijeku se brodovima doseljavaju pravoslavni Grci s Peloponeza. Tim povodom Austrijski car Karlo VI. koji je istodobno i hrvatski kralj Karlo III., objavljuje svoju povelju u kojoj govori da ti doseljenici ne smiju biti podređeni metropolitima, koji su u Osmanskom carstvu nego moraju biti podložni **CARSKOM METROPOLITU. Rije je o Karlovačkom arhiepiskopu, čije je sjedište u Srijemskim Karlovcima i koji nosi titulu Patrijarh Hrvatski (4).**

Karlova ka arhiepiskopija proglašava autokefalnost godine 1707.(5) što i nešto kasnije potvr uje Carigradska patrijarhija.

Habsburška Srbija (Königreich Serbien)







Ulaskom u rat Austrijskog carstva mijenja se situacija i Osmanlije gube taj rat. Požareva kim mirom 1718. „Turska je u inila Austriji ogromne ustupke. Dala joj ne samo cijeli Banat, jugoisto ni Srijem i Malu Vlašku, nego i svu Srbiju do zapadne Morave i reke Kamenice i bosansku Posavinu”(6).

„Prema izvješću grofa Najperta Dvorskom ratnom vijeću, u Srbiji je 1717-18. bilo više opustelih nego nastanjenih mjesta, u kragujevačkoj nahiji svega 38 naseljenih mjesta prema 164 pusta (među kojima čak i Kragujevac). Beograd je imao 494 “podanika” (tj. poreznih obaveznika odn. njihovih domaćinstava), zatim Bogatić u Mačvi 144 podanika, ali mjesta obično nisu imala više od 10 poreznih obveznika. Ukupan broj stanovnika Srbije okupirane od Austrije se procenjuje na 40.000.“(7)

Vladimir rovi potvr uje da su Austrijanci preuzeli „svu Srbiju”, dakle to su svi Srbi – samo 40 000!



Political situation in 1718-1739:

-  - Habsburg Kingdom of Serbia, existed from 1718 to 1739
-  - Habsburg Little Wallachia, existed from 1718 to 1739
-  - Habsburg North Bosnia, existed from 1718 to 1739
-  - Habsburg Banat of Temeswar, existed with these borders from 1718 to 1739
-  - Habsburg Kingdom of Slavonia, existed with these borders from 1718 to 1744
-  - Habsburg Military Frontier, existed with these borders from 1702 to 1743

(8)

Ve znamo kako je austrijanski car Karlo VI. u svojoj povelji koju je potpisao 1717. odlučio da pravoslavni doseljenici ne smiju biti podređeni metropolitima, koji su u Turskom carstvu nego moraju biti podložni Karlovačkom arhiepiskopu, koji je Carski metropolit. Samo godinu dana kasnije 1718 potpisan je Požarevački mir i cijela Srbija, kao dio hrvatskih zemalja postaje austrijski teritorij. Naravno i **Beogradska episkopija** koja je do tada dio Pečke patrijarhije sad **postaje podređena hrvatskoj Karlovačkoj arhiepiskopiji**, dakle nesamostalna srpska episkopija postaje dio hrvatske crkve i u skladu s poveljom Karla VI. u bogoslužju koristi Gregorijanski kalendar. Sve to potvrđuje srpski povjesnik arhiepiskop Vladimir Ćorović (6). Austrijsko carstvo gubi sljedeći rat protiv Turaka pa Beogradskim mirom, potpisanim 18. rujna 1739 „Kraljevstvo” Srbija postaje Beogradski pašaluk (već nije Smederevski sandžak) a Beogradska episkopija vraća se Pečkoj patrijarhiji.

Otkud Srbi u Hrvatskoj

Dok stanovnika Srbije ima 40 000 što uključuje dio Hrvata u istočnoj Slavoniji i Mađarskoj kao i Turke kojih je tada bilo, pitanje je koliko je Hrvata u tom vremenu. Odgovor daje hrvatski historijski demograf Petar Korunić (9) – po popisima stanovništva 1785 i 1802 u svim hrvatskim pokrajinama u Austrijskom carstvu (Civilna Hrvatska, Vojna Hrvatska, Civilna Slavonija, Vojna Slavonija, Ugarsko Primorje, Dalmacija, Istra) žive **1 678 063 Hrvata**. Jedinu manjinu čine neki Židovi. Na tom popisu **Hrvati – pravoslavci čine 25 %, njih čak 410 000. Dakle samo Hrvata – pravoslavaca je 10 puta više od svih stanovnika Srbije**. Kad Hrvatima u Austrijskom carstvu dodamo i otprilike 1 000 000 Hrvata koji žive na teritoriju današnje BiH (tada u Osmanskom carstvu) ispada da je Hrvata tada dva i pol milijuna što je 60 puta više od svih Srba.

Prije par godina je dopredsjednik HAZU akad. Josip Pečarić u svom članku postavio vrlo ozbiljno pitanje: Jesu li „hrvatski” povjesničari glupi?(10)

Mi možemo dodati još jedno pitanje – jesu li pismeni?

Srbija ostaje hrvatski vazal čak do 1903!

Svi hrvatski povjesničari nekritički prihvataju kao činjenicu srbijansku izmišljotinu da je oduvijek u Hrvatskoj postojala SPC. Nitko niti ne pokušava objasniti kako je moguće da kod sizerena (Hrvatska) postoji nešto od vazala (Srbija) kad po definiciji vazal nije vlasnik, nego je u vlasti sizerena. Nitko niti ne spominje o njih pola miliona pravoslavnih Hrvata, kojih je bilo na početku 19. st. a još manje što se je s njima dogodilo kad znamo da su sada svi pravoslavci Srbi.

Hrvatska je jedina država u svijetu koja sama sebe nameće kao vladajućim i suludim obrazac po kojem su svi pravoslavci Srbi. Tako ekstremni obrazac ne postoji čak ni u Srbiji, gdje osim Srba žive i drugi pravoslavci – Vlasi, Rumunji, Bugari, Makedonci, Crnogorci, Torlaci, Cincari ... sveukupno više od jedan i pol milijun!

Ponižavajuća za Hrvatsku je i srbijanska izmišljotina, koja se od svih predstavnika državnog vrha i svih povjesničara prihvata kao istina da je SPC postojala u Hrvatskoj punih 500 godina prije nastanka crkve pod tim imenom.

Svi znaju da je srpsko-jugoslavenska povijest izmišljena ali prihvaćaju ju kao istinu i na ovaj način u Srbiji daruju dio onog najvrjednijeg što su Hrvati stekli zadnje dvije tisućne godine – dio hrvatske povijesti.

Usprkos svim tim ludostima, Hrvati pravoslavci pokazuju iznimnu žilavost: na popisu stanovništva iz 2011. oko 10 % svih pravoslavaca su upravo etnički Hrvati (cca 17 000), a tri četvrtine svih hrvatskih pravoslavaca (cca 135 000) HRVATSKI JEZIK još uvijek je zadržalo za materinji jezik.

Hrvatski arhiepiskop †Aleksandar

Izvori:

1. <http://www.enciklopedija.hr/natuknica.aspx?ID=47269>
2. c
http://www.bulgari-istoria-2010.com/booksBG/BG_HU_Granica_v_Srednite_vekove.pdf)
3. [https://sh.wikipedia.org/wiki/Kraljevina_Srbija_\(1718%E2%80%931739\)](https://sh.wikipedia.org/wiki/Kraljevina_Srbija_(1718%E2%80%931739))
4. Grujić, Radoslav (1931a). „Pečki patrijarsi i karlovački mitropoliti u 18 veku”. Glasnik Istoriskog društva u Novom Sadu. 4: 13—34, 224—240.
5. https://sh.wikipedia.org/wiki/Velika_seoba_Srba
6. http://www.rastko.rs/rastko-bl/istorija/corovic/istorija/6_11_1.html
7. Socijalistička Republika Srbija, I tom, str. 150 (NIRO “Književne novine”, Beograd, 1982.) COBISS.SR-ID 22537228
8. https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/c/ca/Serbia1718_1739.png/375px-Serbia1718_1739.png
9. Petar Korunić, Stanovništvo Hrvatske 1802. godine, Historijski zbornik, Vol. 66 No. 1, 2013. <https://hrcak.srce.hr/134019>
10. <https://kamenjar.com/jesu-li-hrvatski-povijesnicari-glupi/>